

var Kjeld Borgen. Neden for Bygningen, ved Foden af den Stige, han var krøben op af, stod Grethe med Hænderne for Hjertet og havde ikke sine trofaste Øjne fra ham.

For at dække sig for Heden og Gnisterne havde han bundet et vaadt Klæde over Underansigtet. Til Tider forsvandt han helt i Røgen. Men han holdt ud; og denne Uforfærdethed gjorde et vist Indtryk paa Mængden, der begyndte at forandre Mening om denne Halvtosse af en Student, som havde gjort sig til Husmand og Grøftegraver. Et Par Gange brød man uvilkaarligt ud i et advarende Raab, fordi en Gnist havde fænget i hans Klæder. Men Grethe kvalte sit Skrig, for at ikke Lyden af hendes Stemme skulde naa ham og tage Modet fra ham.

Paa den modsatte Side af den brændende Bygning foregik der samtidig en endnu hidsigere Kamp mod Ildens Virkninger. Dengang Kvæget var sluppet ud af Stalden, havde man drevet det ned paa Engen, hvor det en Tid gik roligt omkring og snuste til Græsset. Men da Stalden stod i Lue, blev Dyrene vilde. Med Flammeskæret i Øjnene grebes de af Galsskab, løb brølende omkring med rejste Haler for at komme tilbage til Gaarden og styrtede sig ind i Ilden.

Med Kæppeslag og Hujen blev Dyrene gennet tilbage, naar de nærmede sig. Nogle af dem slap alligevel igennem og blev borte i Ildhavet. Især